

levelezőlistára és örmény zenét is hallgathatunk.

Közreműködtek: Pál Tibor, Magyarai-Sáska Zsolt, Madaras Szilárd, Kulcsár László, Buslig Barna, Fehér Csongor, Balázs László és nem utolsósorban az egyházközség lelkipásztora Baróti László-Sándor. Szívesen látunk minden kedves látogatót!

A honlap elérhető a www.gyergyoiormenyek.ro internet címen.

Bálintné Kovács Júlia

Adatok a magyarláposi örménymagyarokról

11. rész

Örömmel tölt el, hogy régi segítőtársam nem teszi le a lantot, hanem továbbra is megosztja velünk emlékeit, ismereteit. Köszönöm, s közösségünk nevében kívánok Neki erőt, egészséget, minden jót! Erzsébet arról is beszámolt, hogy példaértékű a ma embere számára is, mennyire összetartottak a magyarláposi örménymagyarok. (Ezt különben tapasztalhattuk a templomépítés és a templom berendezésének idején is!)

Minden ünnep alkalmával más-más családnál jöttek össze, ahol beszélgettek, koccintgattak, falatoztak, énekelgettek, de sohasem duhajkodtak, hanem kellemes hangulatú együttléteken szövődhetek tovább a rokoni szálak.

“Mint gyermek, emlékszem, a József napokat mindig nálunk tartották, lévén nagyapám József, nagymamám Jozefina. Jól emlékszem Voith Józsi bácsira, Berta nénire és a fiúkra. Moldován Józsi bácsira, Vilma nénire, a lányokra és annyi mindenre! A nagy ebédlő ovális asztalán pompáztak Pepi mamám örmény különlegességei. (Ez is azt bizonyítja, ha nem is hivatalosan, hogy a Horvátokban is volt örmény vér, hiszen mikor dédmamám meghalt, nagyapám csak 12 éves volt, tehát Pepi mama az anyósától, Voith Máriától nem tanulhatott!) Nekünk gyermekeknek külön “cicaasztalt” terítettek. Étkezés után játszhattunk. A nagy bordó brokát függönyöket színházzá alakítottuk, szerepeltünk. Sajnos nagyapám jobb fele paralizált volt, nem hallott jól, de érdekes hallókészülékével azért ő is kellemesen érezte magát.”

A jó példa hál'Istennek ragadós, és sorra jelentkezik nálam a Moldovánok, Beszenszkyek... A Moldován családtól már fénykép is érkezett, így hát érdeklődésünket fordítsuk most feléjük, tudva tudván, hogy velük kapcsolatban is találkozunk a kis örménymagyar közösség többi tagjával is.

Idősebb *Moldován Józsefről* a forrásként már használt “*Magyar Városok*” említett kötetében olvasható, hogy Magyarláposon született 1873-ban, törzsökös magyarláposi családból. Kolozsváron végezte a Kereskedelmi Akadémiát. Életére, munkásságára majd visszatérünk, most csak egyetlen életszakaszáról szólanék, segítségül híva az “*Erdélyi ezredek a világháborúban*” című, Budapesten kiadott, vitéz *Deseő Lajos* által szerkesztette kötetet. Ebből idézek: Moldován József t(tartalékos) százados, nagytőzsdés (Magyarlápos). Sz. 1873, Magyarlápos. Tényleges katonai szolgálatra 1894-ben vonult be Budapestre a 32. közös gy(aloge(zred)hez. A világháború alatt a mozgósításkor újra bevonult ezredéhez. 1916-ban Szabadkán mint állomásparancsnok teljesített szolgálatot a forradalom kitöréséig. 1918 nov. 9-én szerelt le. Kitüntetései: Legfelsőbb elismerés és Heé.

Id. Moldován József és felesége, a kolozsvári születésű *Krasznay Szabó Vilma*. “A kép készítésekor Szabadkán volt állomásparancsnok” - írta nekem a kép küldője, az unoka, a most Marosvásárhelyen élő *Fischer József*. S most kegyelettel emlékezem az első világháborúban elhunyt, 32 éves feleségét és 8 árváját hátrahagyó Nagyapámra, - *Kerekes Árpádra* - és az annakidején, 18 évesen önként bevonuló Édesapámra, *Kovács Mártonra*. Ők is a 32. gy. e. katonái voltak.

Nincsen olyan család, amelyik ne szenvedte volna meg a háborúkat. Az alábbi - az említett könyvben megjelent írással emlékezzünk a küzdőkre, az áldozatokra, de a túlélőkre is.

(Folytatjuk)
